

Jitro

A Szináj visszhangja

A könyvekben arról olvashatunk, hogy két egymástól független ciklus működik a zsidó életben. Mindannyiunk számára ismerős az idő, az évszakok ciklusa, melyen keresztül átélhetjük a zsidó év örömeit, gyászát, félelmeit. A másik ciklus a heti tóraszakaszokon keresztül érvényesül. Mikor a rabszolgaságról szóló szakaszokat olvassuk, ezt összekapcsoljuk a saját életünkben meglévő szolgálattal: az érzelmeink, hangulatunk, hóbortjaink vágyaink stb. rabjai lehetünk. Mikor a kiszabadulás szakaszait olvassuk, ez lehetőség a számunkra, hogy a személyes megszabadulásunkat is megtapasztaljuk. Ezen a héten (és bizonyos értelemben a következőn is) lehetőségünk van a tóraadás megtapasztalására, mely 3000 évvel ezelőtt remegés és félelem között történt meg. Adjon nekünk az Örökkévaló bölcsességet és éleslátást, hogy hasznosíthassuk ezeket a hatékony erőforrásokat, és ne fecséröljük, ne pazaroljuk el az értékes heteket, mikor újra megkaphatjuk a Tórát!

A Tóra a tóraadással kapcsolatban ezt írja (5Mózes 5:19): „Ezeket a szavakat mondta az Örökkévaló egész gyülekezeteknek a hegyen, a tűz, a felhő és a sűrű homály közül, nagy hangon, ami nem szűnt meg...”

A Torasz Chaim (Bava Mecia 85) teszi fel azt a kérdést, hogy vajon mit jelenthet az, hogy a tóraadás hangja sosem szűnt meg? És ha így van, mi a haszna, ha nem halljuk?

A tízparancsolatot a következő szavak vezetik be (2Mózes 20:1): „És Isten elmondta mindezeket az szavakat, mondván [...]”. A Midrás így kommentálja:

Rabbi Jichák azt mondta: mindent, amit később a próféták előre láttak, az Örökkévaló elmondta

Mózesnek a Szináj-hegyen. Ezen a helyen nemcsak a próféták, hanem minden generáció Tóratudósa megkapta a saját részét a Tórából.

Jelenti-e ez azt, hogy Mózes a Szináj-hegyen megkapott, megtanított és elmagyarázott minden tórai gondolatot, amit valaha is értelmezni kellett? Talán. A Torasz Chaim azonban ezt másképp érti. Úgy magyarázza, hogy amikor az Örökkévaló a Tóráat adta – mind a szóbeli, mind az írott Tant – óriási bölcsesség és megértés lehetőségét is kaptuk vele együtt. Mivel a Tóra mélysége végtelen, az emberi felfogóképesség felett áll, és át van itatva az Örökkévaló bölcsességének a kisugárzásával, ez megadta már akkor annak a lehetőségét, hogy a tóratanulók be tudjanak hatolni a Tóra titkos rejtelmeibe, és felfedhessék az értékeit.

Ez a lehetőség nem csak egy egyszeri alkalom volt. At-tól a perc---tól kezdve, hogy az Örök-kévaló nekünk adta a Tóráat, ez a bölcsesség megvan és hasznára válik mindazoknak, akik a Tóráért fáradoznak, akik éjjelüket és nappalukat az elmélyült tóratanulással töltik. Ez az a kitaró hang, amelyre a szakasz utal. Ez nem olyan hang, melyet gyakorlatlan fül meghall. Még a legkorszerűbb készülékekkel sem érzékelhető, csak az igazán elkötelezettek és odaadók remélhetik, hogy meghallják. Ez a hang hordozza a lehetőséget a Tóra forrásainak feltárásához, amire a Midrás utal, mikor azt mondja, hogy minden új tóramagyarázat már a Szinájnál át lett adva.

A Gemara (Bava Basra 12a) azt mondja: a Szentély lerombo-lásakor a prófécia elvételét a prófétáktól, és átadatott a Tóra-tudósoknak. Ez nem azokra vonatkozik, akik a tanulást könnyen veszik, hanem azokra, akik elmélyülnek benne. Ők tud-nak elérni egy olyan szintet, amely hasonló a próféta-sághoz. Ha valakinek van „dáát Toraja” (tóratudása), nem azt jelenti, hogy ő nagyon okos, és azt sem, hogy „nagy” tóratudással rendelkezik. Az igazi „dáát Tora” azt jelenti, hogy eljut hozzá a Tóra hangja, melyen keresztül az Örökkévaló folyamatosan kommunikál azzal a néhány elkötelezett emberrel, akik igazán értékelni tudják ezt.

A Chászám Szajfer írja, hogy mindannyian kaptunk egy bizonyos mértékű bölcsességet, amely által képesek vagyunk megtalálni a helyünket a Tórában. Erről szól az ima: „És add meg részünket a Tórában!” Vannak ajándékok, amelyekhez nem mellékelnek pántlikát. De a Tórából kapott részünket csak azzal a feltétellel kapjuk meg, hogy a Tóratanulásnak szenteljük magunkat, mindenki a saját szintjének és képességeinek megfelelően („A munkát nem neked kell bevégezned, de nem vonhatod ki magad alóla!” Pirké Ávot 2:16). Azonban ha azt választjuk, hogy értelmetlen dolgokkal és üres világi tudással töltjük meg a fejünket, akkor eltékozoljuk ezt az ajándékot, és I-ten ments, elveszithetjük a részünket a Tórából. Vannak olyan bűnök, amelyeket, ahogy a Gemara mondja, nem lehet jóvátenni.

Mikor reggel felkelünk, elmondjuk a Birkát háTorát (a tóratanulásra mondott áldásokat), mely így végződik: „Boruch áto Hásem, najszén háTora” (Áldott vagy Te, Örökkévaló, aki a Tóráat adja!) Miért használunk jelen időt? Nem inkább úgy kéne mondani: aki a Tóráat adta? A tóraadás egy folyamatban lévő dolog. Az írott Tóra egyszer lett adva, az a képességünk, hogy megismerjük a Tóra mélységeit, táplálkozzunk a forrásából, igyunk a vizéből, a mai napig létezik.

„Tudtul adja igéit Jákobnak, törvényeit és rendeleteit Izráel-nek.” (Zsoltárok 147:19) Ismét jelen

Jitro

Írta: Wagner Tamás

2012. február 04. szombat, 22:11 - Módosítás: 2012. február 11. szombat, 19:35

időben áll. Az Örökkévaló folyamatosan kommunikál velünk a Tóraadás visszhangján keresztül. Csak késznek kell lennünk meghallani „a hangot”. (www.lativ.hu)

Szerző: [Rabbi Eliyahu Hoffman](#)

Forrás: [Torah.org](#)

Fordította: [G. Sz.](#)

Megjelent: [Forrás - 2012. február](#)